

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Unijny program lepszego stanowienia prawa

(2015/C 423/08)

Sprawozdawca generalny:	Spyros SPYRIDON (EL/EPL), członek rady gminy Poros
Dokument źródłowy:	Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Program UE – Lepsze wyniki dzięki lepszemu stanowieniu prawa”
	COM(2015) 215 final

I. ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Uznaje za ważne to, że Komisja nadała priorytet polityczny lepszemu stanowieniu prawa w celu uzyskania lepszych wyników na rzecz obywateli. Innowacyjne metody konsultacji między instytucjami mogą okazać się pomocne w tworzeniu korpusu przejrzystego i skutecznego prawodawstwa UE, które stać będzie na straży podstawowych wartości Unii.
2. Sądzi, że lepsze stanowienie prawa, tj. stanowienie nieskomplikowanych aktów prawnych wysokiej jakości, które są jasne, należyście włączone do ustawodawstw państw członkowskich i w miarę potrzeb poddawane przeglądowi, przyczynia się do pogłębiania jednolitego rynku, ograniczania biurokracji oraz tworzenia wartości dodanej dla obywateli i przedsiębiorstw.
3. Jest przekonany, że większość obywateli europejskich postrzega UE jako instytucję, która konsoliduje i zabezpiecza prawo do odpowiedniej jakości życia, bezpieczeństwa środowiskowego oraz spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej.
4. Przyjmuje z zadowoleniem większe zaangażowanie Komisji na rzecz zapewnienia jakości przepisów, którego podstawą są program sprawności i wydajności regulacyjnej oraz cel ograniczenia biurokracji i wyeliminowania obciążeń regulacyjnych, co przyczynia się do stworzenia otoczenia korzystnego dla inwestycji. Popiera uproszczenie i ograniczenie obciążeń administracyjnych spoczywających na podmiotach prywatnych, stwierdzając jednak, że konieczne jest dostosowanie uproszczeń do wymogu utrzymania jakości środowiska, a także ochrony praw i interesów osób, pracowników, konsumentów i użytkowników. Podkreśla, że lepsze stanowienie prawa i zmniejszanie niepotrzebnych obciążeń administracyjnych nie powinno stanowić pretekstu do deregulacji lub braku regulacji w sektorach, co do których obywatele mają uzasadnione oczekiwania, o których mowa powyżej, ani do unikania podejmowania prac w obszarach, w których unijne Traktaty jasno zobowiązują instytucje UE do działania.
5. Powtarza, że lepsze stanowienie prawa powinno zachodzić w duchu wielopoziomowego sprawowania rządów, poprzez podejmowanie skoordynowanych działań na poziomie unijnym, krajowym, regionalnym i lokalnym.
6. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podniesiono rangę polityczną procesu lepszego stanowienia prawa, czyniąc zań odpowiedzialnym pierwszego wiceprzewodniczącego Komisji, i spodziewa się poprawy jakości dzięki temu, że będzie się tworzyć prawo przystające do oczekiwań obywateli europejskich, zmierzając do osiągnięcia wyznaczonego przez nas samych ambitnego celu dotyczącego podstawowych zasad i wysokich standardów polityki UE.
7. Pozytywnie postrzega fakt, że Komisja wiezie prym w staraniach o wdrożenie zasad dobrego stanowienia prawa w całym cyklu legislacyjnym, obejmującym dużą część prawa wtórnego, poprzez innowacyjne metody i procedury, które obecnie uchodzą za dobre praktyki na arenie międzynarodowej oraz stanowią przykład dla państw członkowskich.

8. Wyraża życzenie, by władze lokalne i regionalne zostały bardziej zaangażowane za pośrednictwem KR-u w specjalne konsultacje na etapie inicjatywy ustawodawczej, tak by uwzględnić wymiar terytorialny w celu wypracowania konkretnej odpowiedzi na kryzys gospodarczy, co pozwoli określić cele na szczeblu niższym niż krajowy stosownie do warunków terytorialnych. Ma nadzieję, że władze lokalne i regionalne zostaną włączone za pośrednictwem KR-u w wytyczanie celów i realizację strategii, gdyż ich zadaniem jest wdrażanie i stosowanie prawodawstwa europejskiego, przy jednoczesnej ochronie specyfiki lokalnej zgodnie z zasadą pomocniczości.

Szerokie konsultacje

9. Z zadowoleniem przyjmuje rozszerzenie zakresu konsultacji, tak by włączyć zainteresowane strony, władze lokalne i obywatele w początkowe etapy prac legislacyjnych oraz we wdrażanie prawodawstwa; ich zaangażowanie już od wczesnej fazy opracowywania inicjatyw regulacyjnych może skutkować większą akceptacją ostatecznych aktów oraz ułatwić transpozycję i stosowanie prawa przez organy krajowe, regionalne i lokalne.

10. Ma nadzieję, że Komisja wprowadzi rozróżnienie między instytucjami lokalnymi i regionalnymi reprezentującymi dane obszary (*insitutional stakeholders*) a zainteresowanymi podmiotami prywatnymi (*private stakeholders*), gdyż jedynie te pierwsze pochodzą z demokratycznych wyborów i są demokratycznym wyrazicielem realnych potrzeb obywateli, również tych, którzy nie są pojedynczo zdolni do zabrania głosu. Konieczne wydaje się zatem umocnienie dialogu zorganizowanego Komisji z Komitetem Regionów i przedstawicielami władz lokalnych i regionalnych, by zagwarantować demokratyczność procesu uczestnictwa w opracowywaniu prawodawstwa europejskiego w przekonaniu, że instytucje UE powinny również na etapie konsultacji bardziej priorytetowo od dużych korporacji traktować władze terytorialne – jako zainteresowane strony reprezentujące wszystkie kategorie społeczno-gospodarcze.

11. Pochwala w szczególności utworzenie nowej platformy „Zmniejsz obciążenie – wyraż swoją opinię” [*Lighten the Load – Have Your Say*] oraz zaangażowanie Komisji w rozbudowę jej funkcjonalności i usług. Komitet zwraca uwagę, że choć otwarte konsultacje internetowe mogą sprzyjać udziałowi zorganizowanych grup oraz uczestników posiadających bardziej zaawansowane umiejętności komputerowe, to nierzadko skutkują one zawężeniem charakteru i zakresu omawianego wniosku legislacyjnego, stąd też nie należy wykluczać tradycyjnych metod komunikacji z Komisją, poza samą platformą.

12. Proponuje, by efektywnie korzystać z innych instrumentów ukierunkowanych konsultacji (konferencje, panele eksperckie, warsztaty i spotkania z zainteresowanymi stronami), jako że również zapewnią one bezpośrednie uczestnictwo zainteresowanych stron. Zachęca ponadto Komisję do rozszerzenia ich formatu oraz zastosowania (przez wprowadzenie grup fokusowych lub grup użytkowników, paneli testowych itp.).

13. Zwraca uwagę na fakt, że wysłuchania publiczne nie mogą zastępować konsultacji z partnerami społecznymi zapisanych w art. 154 ust. 2 TFUE, lecz mogą stanowić ich uzupełnienie.

14. Jako że powodzenie procesu konsultacji zależy bezpośrednio od reprezentatywności uczestników oraz jakości wnoszonego przez nich wkładu, konsultacje w praktyce powinny przebiegać w taki sposób, by ułatwić uczestnictwo bezpośrednio zaangażowanych stron oraz upowszechnianie informacji o decyzjach, które mają zapaść, szczególnie w przypadkach regulacji prawnych, które mają wysoce techniczny charakter i wymagają specjalistycznej wiedzy.

15. Zwraca uwagę na potrzebę przetłumaczenia na urzędowe języki unijne przynajmniej podstawowych dokumentów na każdym etapie konsultacji, jako że pomoże to zwiększyć udział zainteresowanych stron oraz obywateli w całym procesie.

16. Wzywa Komisję do zapewnienia większej przejrzystości w odniesieniu do korzystania z grup ekspertów: kiedy i w jakich obszarach polityki grupy te będą włączane w działania, kto będzie zasiadać w tych grupach oraz przede wszystkim, jak będzie wyglądać procedura wyboru stosowana przez Komisję w kontekście korzystania z tych grup ekspertów.

17. Podkreśla to, na co zwrócono również uwagę w niedawnej opinii KR-u w sprawie sprawności regulacyjnej UE (REFIT) (CIVEX-V-040), że wciąż istnieje pole do poprawy w zakresie procesu konsultacji, w tym jeśli chodzi o uzyskanie większej ilości odpowiednich informacji zwrotnych, większą widoczność procesu oraz potrzebę wzmocnienia wysiłków na rzecz ilościowego wyrażenia wyników. Wzywa Komisję do uwzględnienia zaleceń KR-u w nowej procedurze.

18. Podkreśla, że udział władz lokalnych i regionalnych, zainteresowanych stron lub obywateli w konsultacjach poprzez instytucjonalnych przedstawicieli, takich jak KR i EKES, których należy jasno odróżnić od innych zainteresowanych stron, przyczyni się do osiągnięcia celu lepszego stanowienia prawa, zwłaszcza że ramy czasowe są często ograniczone i łatwiej jest uzyskać odpowiedź od tych organów, które dysponują rozbudowanymi sieciami. Ich czynny i konstruktywny udział w procesie dobrego stanowienia prawa to zasadniczy warunek osiągnięcia rezultatów wysokiej jakości.

19. Zauważa, że aby osiągnąć cel dotyczący partnerstwa oraz lepszej jakości i skuteczności prawodawstwa, trzeba opracować szereg wytycznych operacyjnych, które powinny być wykorzystywane przy kontroli zgodności nowych przepisów z zasadą pomocniczości.

Oceny skutków w całym cyklu legislacyjnym

20. Z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie się Komisji do prowadzenia kompleksowych działań kontrolnych w formie ocen skutków w całym cyklu legislacyjnym.

21. Z myślą o przejrzystości i zwiększeniu odpowiedzialności proponuje, aby Komisja publikowała wszystkie oceny skutków *ex ante*, nawet te odnoszące się do inicjatyw, które nie przełożyły się na wnioski ustawodawcze. Publikację wstępnej oceny skutków na początku cyklu politycznego uważa się za prawidłowy pierwszy krok do przekazywania informacji zwrotnych i przedstawienia obaw dotyczących pomocniczości.

22. Uważa, że wielopłaszczyznowe oceny skutków są przydatne, gdyż nie dotyczą wyłącznie wymiaru gospodarczego, lecz w równym stopniu wymiaru ochrony środowiska, przyrody, konsumenta, zdrowia, pracy, opieki społecznej i prawa pracy. Uwzględniają one również wariant braku regulacji, a w przypadku stanowienia prawa badają związane z tym następstwa z punktu widzenia ochrony podstawowych zasad UE i ich wpływu na spójność społeczną i terytorialną.

23. W szczególności nalega, aby w odniesieniu do każdego elementu prawodawstwa nowego bądź wtórnego przeprowadzać oceny ich oddziaływania terytorialnego. KR aktywnie się do tego przyczyni, wnosząc swój *know-how*, w tym m.in. poprzez swoje platformy i sieci stanowiące dobry punkt dostępu dla władz lokalnych i regionalnych. Nawiązując do zobowiązania się Komisji do „utrzymania konkurencyjności UE oraz zrównoważonego rozwoju UE”⁽¹⁾, wzywa również do przeprowadzania testów konkurencyjności i zrównoważoności.

24. Dostrzegając znaczenie MŚP jako motoru napędzającego wzrost w UE, ubolewa nad brakiem staranności przy ocenie skutków prawodawstwa, zwłaszcza w aspekcie zmniejszania obciążenia administracyjnego władz lokalnych i regionalnych, które zobowiązane są wdrażać prawodawstwo UE.

25. Uważa, że unowocześnianie prawodawstwa powinno postępować zgodnie z unijnym dorobkiem prawnym chroniącym zasady UE. W związku z tym wzywa do zachowania staranności podczas realizacji programu sprawności i wydajności regulacyjnej (REFIT), aby dochować obowiązku utrzymania wysokich standardów UE w sprawach społecznych i środowiskowych oraz osiągnąć cel pogłębienia jednolitego rynku. Podkreśla przy tym, że celem programu REFIT nie jest deregulacja, ale ulepszona i bardziej wydajna regulacja przez zmniejszenie niepotrzebnych obciążeń administracyjnych, lepsze wzajemne powiązanie środków i celów oraz tam gdzie to możliwe, udział zainteresowanych stron w procesie decyzyjnym.

26. Podkreśla, że podczas dokonywania ocen skutków należałoby w mniejszym stopniu korzystać z usług konsultantów zewnętrznych, w szczególności w kwestiach będących przedmiotem bezpośredniego zainteresowania władz lokalnych i regionalnych. KR i organy reprezentujące władze lokalne i regionalne są w stanie lepiej udokumentować stan sytuacji w terenie.

⁽¹⁾ COM(2015) 215 final, pkt 3.1.

27. Podkreśla, że szczególnie w przypadku MŚP odstępstwa od zasady ogólnej musi cechować zachowanie delikatnej równowagi między korzyściami odnoszonymi przez odbiorców a ochroną wspólnego interesu europejskiego, odstępstwa nie mogą również zagrażać wysokim standardom ochrony (pracowników lub środowiska).

28. Wnosi, aby opracowano bardziej zorganizowane konsultacje przeprowadzane wśród przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych na etapie poprzedzającym etap legislacyjny, inspirowane ewentualnie istniejącą metodologią europejskiego dialogu społecznego, w ramach którego Komisja i organizacje społeczne uczestniczą w opracowywaniu dotyczącego ich bezpośrednio prawodawstwa unijnego.

29. Pozytywnie odnosi się do zapowiedzi Komisji, że zamierza rozważyć uproszczenie regulacji dotyczących wspólnej polityki rolnej oraz europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych. Ponawia swoją propozycję dotyczącą przeprowadzenia kontroli sprawności prawodawstwa w dziedzinach istotnych dla władz lokalnych i regionalnych, takich jak polityka dotycząca obszarów miejskich, przepisy w dziedzinie środowiska oraz sektor transportu. Ponawia także propozycję podjęcia działań służących zmniejszeniu obciążeń administracyjnych, takich jak procedury wydawania licencji i zezwoleń.

30. Zwraca uwagę, że program REFIT może również przyczynić się do poprawy stosunku kosztów do korzyści dla władz lokalnych i regionalnych, jak również dla przedsiębiorców, poprzez uwolnienie zasobów ludzkich i finansowych oraz wspieranie konkurencyjności UE.

Rola KR-u

31. Uważa, że nowa Rada ds. Kontroli Regulacyjnej, ze względu na swój stały charakter i skład oraz szeroki mandat, częściowo rozwiewa obawy KR-u dotyczące jej skuteczności, oraz podkreśla, że z poszanowaniem niezależności Komisji, która reprezentuje interes ogólny, do Rady ds. Kontroli Regulacyjnej mogłoby należeć niezależni eksperci zewnętrzni, jak ma to miejsce w przypadku podobnych organów w niektórych państwach członkowskich.

32. Zwraca uwagę, że co najmniej jeden członek Rady ds. Kontroli Regulacyjnej powinien dysponować fachową wiedzą w zakresie administracji i samorządu szczebla regionalnego lub lokalnego.

33. Z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o włączeniu przedstawiciela KR-u do nowej platformy programowej REFIT w odpowiedzi na wcześniejszy wniosek KR-u. Powtarza jednak, że instytucjonalnej roli Komitetu nie należy mylić z rolą innych zainteresowanych stron uczestniczących w platformie.

34. Przypomina, że w Traktatach uznaje się wymiar lokalny i regionalny zasady pomocniczości oraz rolę KR-u, i apeluje o włączenie Komitetu Regionów do nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa. Ponownie podnosi obawy dotyczące stopnia konsultacji władz lokalnych i regionalnych w kształtowaniu strategii politycznych UE oraz dotyczące potrzeby terminowego udzielania pełnych informacji, tak aby mogły one wyrazić swoje stanowisko. Niektórzy posłowie do Parlamentu Europejskiego wnieśli o aktywniejsze zaangażowanie KR-u i większe wykorzystanie jego wiedzy fachowej i doświadczenia na wczesnym etapie przygotowania wniosków ustawodawczych.

35. Z zadowoleniem przyjmuje fakt, że platforma programu REFIT jest tworzona w ramach otwartego zaproszenia do składania wniosków. Komitet Regionów wnosi jednak o poszerzenie otwartego zaproszenia tak, by konkretnie umożliwiała bezpośrednie uczestnictwo i reprezentację w jego ramach przedstawicielom europejskich i krajowych organizacji władz lokalnych i regionalnych.

36. Apeluje do dyrekcji generalnych Komisji oraz do współprawodawców o uznanie roli KR-u i jego członków jako partnera instytucjonalnego oraz o bliższe konsultacje zarówno z Komitetem, jak i z władzami lokalnymi i regionalnymi podczas przeprowadzania ocen skutków.

Lepsze stanowienie prawa wymaga czynnego uczestnictwa wszystkich szczebli władzy

37. Zwraca uwagę na różnice w stosowaniu procedur lepszego stanowienia prawa przez państwa członkowskie. Oznacza to, że nie da się wprowadzić jasnego rozróżnienia między skutkami prawodawstwa UE ze względu na metodę jego wdrażania a skutkami wynikającymi wprost z samego prawodawstwa, co utrudnia kompleksowe monitorowanie cyklu życia aktów ustawodawczych.

38. Wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia, zarówno w Radzie, jak i w administracjach krajowych, apeli Komisji o lepsze wdrażanie procedur dotyczących lepszego stanowienia prawa.

39. Wzywa państwa członkowskie do zadbania o krajowy proces unijnych konsultacji, w którym odpowiednio wcześniej i na wszystkich etapach uczestniczyć będą władze lokalne i regionalne, w tym za pośrednictwem swych organizacji krajowych. Dysponują one bowiem wszechstronną wiedzą, *know-how* i doświadczeniem z zakresu wdrażania prawa.

40. Zwraca się do Komisji o zbadanie przyczyn spóźnionego lub niewłaściwego stosowania prawodawstwa unijnego przez państwa członkowskie oraz do znalezienia rozwiązania tego istotnego problemu, w tym do wskazywania przyczyn wyboru między dyrektywami i rozporządzeniami. Wzywa także Komisję do wzmocnienia jej wysiłków poprzez wzmocnienie mechanizmów wsparcia, kontroli i egzekwowania.

41. Podkreśla, że transpozycja dyrektyw do prawa krajowego jest procesem krajowym, który wiąże się z dostosowaniem zarówno krajowych, jak i regionalnych i lokalnych rozwiązań administracyjnych. Wymaga to zarówno wystarczającej ilości czasu, jak i odpowiedniego pola manewru. Komitet jest przekonany, że zamiar publikowania przez Komisję planów wdrażania prawodawstwa oraz wytycznych stanowi krok we właściwym kierunku, podobnie jak zamiar kontroli transpozycji przepisów do prawa krajowego nie tylko w aspekcie formalnym, ale także praktycznym.

42. Zwraca uwagę, że proste, zrozumiałe i łatwe w stosowaniu prawodawstwo, któremu towarzyszą dogłębne oceny skutków oraz plan wdrażania, przyspieszy i zwiększy skuteczność jego transpozycji do prawa krajowego oraz przyczyni się do poprawy jego przestrzegania.

43. Uznaje prawo krajów do zapewnienia wyższych standardów niż ustanowione obowiązującym prawodawstwem unijnym. Nie należy tego jednak mylić z praktyką nadmiernie rygorystycznego wdrażania, w ramach której państwa członkowskie dołączają dodatkowe wymogi prawne lub administracyjne w procesie transpozycji prawodawstwa UE do prawa krajowego. Ważne jest, by społeczeństwo dokładnie zrozumiało, które obowiązki są nakładane przez UE, a które są skutkiem nadmiernie rygorystycznego wdrażania prawodawstwa przez państwa członkowskie, dlatego Komitet Regionów proponuje, aby państwa członkowskie wyszczególniały i jasno uzasadniały jakiegokolwiek dodatkowe przepisy wprowadzane przez nie w toku transpozycji prawodawstwa UE.

44. Zwraca uwagę, że instytucje (np. KR⁽²⁾) oraz Komisja Europejska) oraz inne organizacje różnie definiują nadmiernie rygorystyczne wdrażanie prawa. Komitet ponawia propozycję przyjęcia wspólnej definicji tego pojęcia, aby zapewnić przejrzystość prawną podczas transpozycji i stosowania prawa UE oraz umożliwić porównanie między państwami członkowskimi.

45. Podkreśla potrzebę terminowej, ścisłej i skutecznej transpozycji prawa UE do prawa krajowego.

46. Wyraża zadowolenie w związku ze zobowiązaniem się Komisji do dogłębnej kontroli przestrzegania zasad proporcjonalności i pomocniczości we wnioskach ustawodawczych. Ponownie podkreśla przy tym, że rola KR-u i parlamentów krajowych została usankcjonowana prawnie.

47. Zwraca uwagę, że administracje krajowe, regionalne i lokalne są odpowiedzialne za wdrażanie części przepisów i ustaw, których podstawą jest prawodawstwo UE. Dlatego też ważne jest, by przy wdrażaniu nowych przepisów UE zadbać o sprawdzenie, w jaki sposób można przeprowadzić wdrażanie w sposób sprawny i możliwie prosty pod względem administracyjnym, tak by nie wiązało się ono dla władz poszczególnych szczebli z koniecznością wygospodarowania niepotrzebnie dużych zasobów i poniesienia niepotrzebnych kosztów.

48. Wyraża ubolewanie, że pakiet w sprawie lepszego stanowienia prawa nie wydaje się skutkować lepszą oceną zasady pomocniczości, tak by zapewnić, że decyzje podejmuje się na najniższym możliwym szczeblu władzy, w myśl opracowanego przez Komitet Regionów zestawu narzędzi służących kontrolowaniu zasady pomocniczości.

Dobre stanowienie prawa wymaga zacieśnienia współpracy instytucjonalnej

49. Zdaje sobie sprawę, że w wielu państwach członkowskich wciąż brakuje uczestnictwa w procesie decyzyjnym na poziomie UE. Dlatego podkreśla potrzebę włączenia w proces stanowienia prawa władz lokalnych i regionalnych, które znajdują się na szczeblu władzy najbliższym obywatelom, a także znaczenie przejrzystości, odpowiedzialności oraz podejścia przyjaznego dla obywateli i przedsiębiorców, które powinno przeważać w instytucjach UE.

⁽²⁾ CIVEX-V-040, 30 maja 2013 r.

50. Proponuje, aby – gdzie tylko możliwe – wszystkie dyrekcje generalne Komisji, Parlament Europejski oraz Rada przyjęły i stosowały zharmonizowane zasady oceny skutków na wszystkich etapach procesu legislacyjnego, gdyż przyczyni się to do poprawy wzajemnego zrozumienia oraz jakości.

51. Wzywa współprawodawców do podjęcia działań w odpowiedzi na apel Komisji o szybkie przyjęcie nowego porozumienia międzyinstytucjonalnego oraz wdrożenie jego postanowień, aby umożliwić udoskonalenie procedur lepszego stanowienia prawa we wszystkich instytucjach europejskich oraz propagowanie stosowania prawa UE przez obywateli.

52. Podkreśla, że ścisła współpraca z EKES-em w ramach podkomitetu ds. lepszego stanowienia prawa przyniesie korzyści, jako że pozwoli lepiej skoordynować stanowiska społeczeństwa obywatelskiego oraz przedstawicieli władz lokalnych i regionalnych.

53. Wyraża przekonanie, że wycofywanie wniosków ustawodawczych oczekujących na przyjęcie od dłuższego czasu mogłoby przyczynić się do dobrego europejskiego rządzenia, ale należy zachować ostrożność, aby uniknąć posługiwania się tym jako narzędziem wywierania presji na współprawodawców. Oczywiście należy przyznać współprawodawcom, jako podmiotom kompetentnym, rozsądny okres czasu na wyrażenie opinii na temat wniosków typowanych do wycofania oraz ogólną możliwość uczynienia tego.

54. Zgadza się z wnioskiem skierowanym przez Parlament Europejski do Komisji o rozważenie wprowadzenia klauzul wygaśnięcia w inicjatywach ustawodawczych o ograniczonym czasie trwania, pod warunkiem że nie będą one tworzyć żadnych luk. Zgadza się także z wnioskiem o rozważenie wprowadzenia klauzul przeglądowych – w rozsądnym czasie po wprowadzeniu w życie środków – tak aby można było poddać ocenie istniejące środki. Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do wprowadzania klauzul wygaśnięcia także przy ocenie ustawodawstwa krajowego, zwłaszcza w wypadku gdy ustawodawstwo to stanowi przeszkodę w szybkiej transpozycji prawa UE.

55. Zauważa, że należy zbadać skutki prawodawstwa nie tylko w chwili złożenia wniosku przez Komisję, lecz także po wprowadzeniu znaczących zmian przez współprawodawców. Podkreśla jednak, że nie należy podawać w wątpliwość demokratycznej legitymacji procesu legislacyjnego i że oceny skutków nie mogą prowadzić do ograniczenia pola manewru, jakim dysponują współprawodawcy; dlatego nie popiera koncepcji przeprowadzania dalszych ocen skutków w okresie między zakończeniem negocjacji a ostatecznym głosowaniem.

56. Zwraca uwagę na brak odniesień do samoregulacji i współregulacji jako bardziej elastycznych procedur współpracy między sektorem publicznym i prywatnym w ciągle zmieniającym się świecie, gdzie prawodawstwo może nie nadążać za potrzebami regulacyjnymi.

57. Podkreśla znaczenie dywersyfikacji konsultacji oraz tworzenia trwałych sieci konsultacji i monitorowania w sprawach wymagających wiedzy specjalistycznej, a także znaczenie skutecznego wykorzystania doświadczenia uczestników konsultacji już po przyjęciu ustawodawstwa, zwłaszcza na potrzeby monitorowania i kontroli wdrażania prawa.

58. Pozytywnie ocenia fakt, że Komisja chce wprowadzić jaśniejsze kryteria dotyczące tego, kiedy będzie wydawać akty delegowane, a kiedy wykonawcze. Pozytywne jest także to, że Komisja może konsultować się z zainteresowanymi stronami przed przedłożeniem projektów aktów delegowanych. Wzywa zatem Komisję do szerokiego stosowania tej praktyki – nie tylko w przypadkach, gdy dostrzeżę w tym wartość dodaną.

Jakość prawodawstwa zależeć będzie od praktycznego zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron w realizację planu

59. Jest przekonany, że Komisja dołoży wszelkich starań w celu pełnego wdrożenia przepisów w sprawie komunikacji, mimo wzrostu obciążenia administracyjnego i zwiększonego zaangażowania zasobów ludzkich, jakie może się z tym wiązać.

60. Zwraca uwagę na potrzebę unikania dalszych opóźnień w procesie legislacyjnym na skutek nowych procedur dotyczących lepszego stanowienia prawa.

61. Podkreśla obowiązek informowania opinii publicznej państw członkowskich oraz wspierania procesu konsultacji poprzez zaangażowanie władz lokalnych i regionalnych w celu zwiększenia poziomu świadomości i partycypacji obywateli i zainteresowanych stron, przy jednoczesnym wzmocnieniu demokratycznego procesu decyzyjnego.
62. Zobowiązuje się do powiadomienia władz lokalnych i regionalnych o nowej procedurze lepszego stanowienia prawa służącej osiągnięciu lepszych wyników, a także do wniesienia wkładu w lepsze wdrażanie prawodawstwa na poziomie unijnym, krajowym i regionalnym.

Bruksela, dnia 14 października 2015 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
Markku MARKKULA
